

Kateřina Konečná

OBČASNÍK

Nechť jsou zaměstnanci vtaženi do vlastnictví společnosti

Systém zaměstnanecké kontroly a spolurozhodování o podniku je věc, kterou velmi podporuji a prosazuji.

Ostatně ekonomická krize minulého desetiletí ukázala, že ji byly schopny mnohem lépe čelit firmy a společnosti, které měly vlastnickou strukturu, v níž byli zapojeni přímo zaměstnanci. Třeba formou družstevního vlastnictví. Má to i svou jednoduchou logiku: Zaměstnanec má pak mnohem větší sounáležitost s osudem „svého“ podniku. V době konjunktury totiž bezprostředně ve své peněženke pocítí, že se firmě daří, naopak v době hospodářského poklesu je schopen nést spolu s podnikem jeho následky.

S nápadem, jak zapojit do chodu firem mnohem větší počet občanů, přišli nyní labouristé ve Velké Británii na svém sjezdu v Liverpoolu. Jádrem návrhu je převod až 10 % akcií podniku do zaměstnaneckého fondu, z něhož by zaměstnanci čerpali dividendy do určité výše (asi 14 tisíc Kč) a zbytek by směřoval do státního rozpočtu na sociální služby. Opatření by se mělo týkat hlavně velkých společností s více než 250 zaměstnanci. Od toho si labouristé slibují nejen zvýšení produktivity práce, ale též zamezení dalšímu rozevirání nůžek, neboť doposud obrovské zisky zůstávají obvykle v rukou velmi úzké skupiny lidí.

K debatám o zkracování pracovní doby by podle mého soudu měla patřit i debata nad tím, že klasická struktura podnikatelského prostředí je překonaná. Respektive funguje to tak, že dokud se společností daří, plynou nemalé zisky několika málo majitelům těchto firem. Pokud přijde krize a problémy, tak se na stát rády banky i velké společnosti obracejí. Po státu, po němž chtěly, aby se do jejich podnikání vůbec nemíchaly, najednou chtějí, aby sanoval jejich finanční problémy, což opět dokazuje poslední krize. Využívají při tom svého postavení „to big to fail“ (příliš velké/důležité, než abychom je mohli nechat zkrachovat) a na hašení problémů se pak vynakládají nemalé finanční prostředky daňových poplatníků.

Návštěva Kroměříže

Skvělý den na Kroměřížsku začal přednáškou pro žáky devátých tříd s mnoha zajímavými dotazy, pokračoval návštěvou košíkářského muzea jako tradičního řemesla v Morkovicích -Slížanech a na závěr debatou, kde jsme probírali nejen aktuální politickou situaci, ale také mou práci v Evropském parlamentu. Bylo to moc fajn a už se těším zítra do Třebíče. Velké poděkování patří předsedkyni OV v Kroměříži Marušce Pěničkové, která mě celým dnem provázela a připravila jej.

Nehrajme šířitelům „fake news“ do karet.

Komentář europoslanců K. Konečné a J. Maštálky

Se zájmem jsme si přečetli článek od Michala Půry, kde nás a dalších 100 europoslanců napříč politickým spektrem viní z toho, že jsme snad málem placeni velkými firmami, jako je Google. V reakci na toto obvinění uvádíme následující:

Článek 11 směrnice o autorském právu, který M. Půr tak obhazuje, je údajně namířený proti online službám, jako je Google News, které zajišťují vyhledávání novinových článků. Tyto služby zpravodajským serverům zvyšují návštěvnost a tedy i příjmy z reklamy, v některých případech až o desítky procent. Návrh, který leží na stole, požaduje, aby vyhledávače vydavatelům ještě navíc platily.

Navíc článek 11 vyžaduje od každého, kdo využívá byť i jen části publikovaných článků, aby si vyžádal licenci od vydavatele. Je smutné, že nás autor zmíněného článku nutí snad k podpoře omezování základních práv a svobod občanů, jako je svoboda projevu a šíření informací. Protože to přesně se v praxi stane. Nařízení totiž dopadne na téměř každé sdílení odkazů na článek na sociálních sítích. A co udělá běžný uživatel sociální sítě? Raději odkazy na články začne plošně mazat, než aby platil licenční poplatky. Tím však silně omezíme možnost sdílení informací na internetu.

Tento návrh má také údajně přispět k rozvoji kvalitní žurnalistiky a bojovat tak proti „fake news“. Samozřejmě i my bychom byli rádi za kvalitní žurnalistiku. Nicméně jsme, a to spolu se stovkami internetových uživatelů a občanů, a to nejen z ČR, kteří nám doslova denně píší, přesvědčeni, že dopady navrhované reformy budou zcela opačné. Je přece velice pravděpodobné, že někdo, kdo chce šířit tzv. „fake news“, nebude vyžadovat licenci na zobrazení svého obsahu, který se tak pro běžného uživatele stane mnohem lákavější ke „kliknutí“. Také tím jen hrajeme šířitelům „fake news“ do karet. Dále nechápeme, proč bychom měli zavádět na celounijní úrovni něco, co již ve dvou členských státech selhalo. Ve Španělsku podobné snahy vedly k tomu, že všechny novinové vyhledávače ukončily činnost a Google jednoduše zablokoval zobrazování zpráv z této země. Místní zpravodajské servery tak přišly o 6–14 % příjmů. V Německu ukončily činnost všechny vyhledávače kromě Google News, který od vydavatelů dostal bezplatnou licenci.

A na závěr nelze nezmínit, že se autor zaměřuje jen na článek 11 návrhu, přičemž zcela opomíjí článek 13 směrnice, který počítá v podstatě s celoplošným filtrováním obsahu na internetu, a jeho dopady mohou být velmi nebezpečné.

A tak se s autorem článku můžeme shodnout pouze na jediném, „potřebujeme kvalitní žurnalistiku a nikoli pouze poloviční informace“.

Litoměřický seminář

V září se uskutečnil již 4. litoměřický odborný seminář tentokrát na téma „100 let Československa, jak dál?“. Mnoho skvělých řečníků, mnoho skvělých posluchačů...

V Litoměřicích jako vždy skvělá akce, za kterou všem organizátorům především Petru Burešovi moc děkuji. Těším se na další ročník, na který vás srdečně zvou již nyní!

Pozdní prozření o Saudské Arábii a Afghánistánu

Snad každý ví, že Saúdská Arábie je velmi nedemokratická země, která se podílí na financování terorismu po celém světě, zabíjí novináře mimo své území a její působení v Jemenu vede k humanitární katastrofě.

Přesto ji prodáváme české zbraně a nevyhostili jsme ani jednoho jejich diplomata. Co stojí za tímto dvojím metrem? Saudskou Arábii podporuje USA a Velká Británie.

Není se ovšem čeho bát. Na smutnou pravdu přichází i ti, kteří o ní dosud mlčeli. Například pan exministr zahraničí Zaorálek zapomíná, že byl skoro čtyři roky ministrem zahraničí – přesto 23. října 2018 na tiskové konferenci

otevřeně kritizoval Saúdskou Arábii a válku v Afghánistánu. Najednou volá po tom, abychom se Saúdské Arábii postavili a z Afghánistánu bychom se měli stáhnout. Je opravdu fascinující, jak funkce (nebo možná spíše ztráta funkce) mění vnímání mezinárodních otázek. Najednou se s ním dalo i souhlasit a možná i zapomenout, že v těchto věcech neudělal za ty roky vůbec nic, jen držel ústa a krok.

Jsem přesvědčena, že kritizovat najednou působení Saúdské Arábie ve válce v Jemenu, která trvá od roku 2015, když pan Zaorálek byl ministrem zahraničních věcí od roku 2014 do 2017, vyžaduje nula procent odvahy a 100 procent pokrytectví. Pane Zaorálku, kolikrát jste na jednání

vlády řekl, že Česká republika by neměla prodávat Saúdské Arábii zbraně? Pokud je odpověď ani jednou, pak opravdu nevím, proč vás vůbec poslouchat a vnímat vás jakožto seriózního politika.

Ve čtvrtek budeme o Saudské Arábii hlasovat v Evropském parlamentu a volba bude jasná – budeme bojovat za peníze pro zbrojařský průmysl, nebo za právo a spravedlnost? Doufám, že se rozhodneme správně a nebudeme se bát bojovat za hodnoty, které stály za vznikem mezinárodního práva.

Velmi špatná zpráva pro automobilový průmysl

Evropský parlament schválil svoji verzi návrhu nařízení, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nové osobní automobily a pro nová lehká užitková vozidla, kterou následně hodlá obhajovat v rámci vyjednávání s ostatními institucemi EU. Bohužel schválený text je velmi špatnou zprávou pro náš automobilový průmysl a české zaměstnance. Jako jediná stínová zpravodajka na dokumentu pracující opravdu pocházím ze země, kde jsou lidé finančně i sociálně absolutně závislí na výrobě aut s konvenčním motorem. Vždy jsem se proto snažila ve vyjednávání vyvážit ochranu životního prostředí s jejími sociálními dopady a dopady na zdraví. Bohužel současná realita návrhu je taková, že schválené cíle snížení emisí budou mít v některých regionech, a především v tom našem, katastrofální sociální následky. Dokonce samotná tolik nenáviděná Evropská komise ve svém posouzení dopadu nařízení varovala Evropský parlament před jeho přílišnou ambicí ve snižování emisí CO² a dokládala to jasným upozorněním na hrozbu ztráty desítek tisíc pracovních míst a nutnost dalších miliardových investic, se

Deset let od finanční krize

V září tohoto roku jsme si bez velké pompy připomínali desáté výročí celosvětové hospodářské krize, která silně zasáhla primárně USA a některé státy EU.

Jak už tomu u takových výročí bývá, díváme se často příliš do minulosti a málo do budoucnosti. Zvěsti o tom, že nová ekonomická krize se blíží, jsou totiž slyšet stále častěji, a obávám se, že jsme se z minulosti příliš nepoučili. Občan České republiky si jistě vzpomene, jak bylo téma ekonomické krize v naší zemi převráceno. TOP 09 neustále strašila Řeckem a rizikem dluhové krize, ale o tom, že krize začala nenažraností amerických bankéřů, se moc nemluvalo.

Kalouskovo (ne)řešení

Naštěstí tu byl Kalousek, aby nás zachránil tím, že zaškrtil ekonomiku, a my teď můžeme nadále být tou levnou evropskou továrnou a děvečkou pro všechny... Celkové zadlužení Čechů však letos stouplo na 2,14 bilionu a ceny nemovitostí vylétly vzhůru tak, že mladé rodiny s dětmi nemají šanci na vlastní bydlení. Ano, krize

nás sice moc nezasáhla, ale stále platíme za nesmyslnou politiku škrtů. Problémem, který se v době krize jasně zjevil, často je, že bankovní byznys má tak vynikající podmínky, že se stane přirozenou dominantou ekonomiky. Například britská premiérka Margaret Thatcherová, známá nejen jako Železná lady, ale v průmyslových oblastech také pod přezdívkou Čarodějnice, uvolnila bankovnímu sektoru ruce natolik, že se z něho brzy stal ten nejlepší zaměstnavatel, a tudíž odsával perspektivní zaměstnance a investice z jiných odvětví. Ve Velké Británii zjistili, že jejich ekonomika kvůli nabobtnání finančního sektoru přišla mezi lety 1995–2015 o ohromujících 4,5 bilionu liber (cca 133 bilionů korun). Finanční sektor v té době vydělal cca 400 miliard liber, ale všichni víme, jak finančníci neradi platí daně, takže lze jen těžko argumentovat, že z tohoto zisku měla užitek celá společnost.

Hodování na úkor občanů

Obecně platí, že pokud banky nikdo

kterými se nepočítalo, do infrastruktury pro elektromobily. Bohužel i přesto, že jsem se ve vyjednáváních snažila, seč jsem mohla, kolegové můj apel, aby do úvahy vzali to, jaký dopad by měly navržené cíle na hospodářství EU a sociální smír, ignorovali a prosadili si dokument, jenž bude nevyhnutelně znamenat nezbytný a většinový přechod výrobců na výrobu elektromobilů. Nutno dodat, že tyto automobily se u nás nevyrábějí ani je zahraniční vlastníci „našich“ automobilek v nejbližší době u nás neplánují vyrábět. Čili reálný dopad této regulace u nás a na Slovensku bude zdaleka největší v celé EU. Bohužel tím, že všichni výrobci u nás jsou zahraničně vlastnění, nebude mít česká vláda ani žádné nástroje, jak tyto vlastníky donutit, aby k nám výrobu elektromobilů přesunuli nebo naše továrny na ni modernizovali. Ráda bych vám zde řekla, že je ještě velká šance, že se návrh razantně promění v rámci dalších vyjednávání, nicméně faktem je, že přijetím tohoto znění se šance ČR, že z tohoto přechodu vyjde bez ekonomických a sociálních ztrát, rapidně snížila. Jako stínová zpravodajka se budu samozřejmě následujícího vyjednávání moci účastnit a udělám maximum pro to, abych dopad této regulace alespoň ztlumila. Nicméně, jak ČR, tak naši výrobci by se měli na tento přechod začít urychleně připravovat, jinak špatně dopadnou.

nekontroluje, pak se jim příjemně hoduje a účet potom často dopadne na občany. V době krize to bylo stejné. Banky nezodpovědně hazardovaly a jenom v USA se pak do nich muselo nasypat 787 miliard dolarů, aby zůstaly nad vodou. Socialismus pro bohaté a dluhy pro chudé – obojí představovalo tvrdé probuzení. Otázkou tedy je, jak z toho ven. Je jasné, že je zapotřebí komplexní opatření, ale v tuto chvíli bych chtěla zmínit primárně jedno – podporu družstev. Je pravdou, že družstevnictví má u nás špatný zvuk, ale v období ekonomické krize se družstva ukázala jako odolnější v porovnání s řadou konvenčních podniků.

Družstva jako lék

Navzdory krizi byla zřízena mnohá družstva v nových a inovativních odvětvích a v EU jsme mohli vidět zakládání družstevních bank a družstev v oblasti průmyslu a služeb (zaměstnanecká a sociální družstva a družstva tvořená malými a středními podniky). Jsem přesvědčena, že je nutné provést

zásadní politický posun směrem k politikám, jež vytvářejí udržitelný hospodářský růst a plnou zaměstnanost a zaměřují se na boj s chudobou, sociálním vyloučením a příjmovou nerovností ve všech členských státech a mezi nimi. Domnívám se, že se s krizí projevila nutnost takové Evropy, v níž budou žít sobě rovní, která dosáhne sociálního pokroku a míru a která musí být budována na souhlasu a účasti obyvatel a občanů a také na rovných právech mezi členskými státy. **Ukončit úsporné politiky** Chtěla bych vyzvat k ukončení úsporných politik EU, a to mj. i zrušením rozpočtového paktu. Namísto toho vyzývám k veřejnému investování do reálného hospodářství, které se zaměřuje na vytváření důstojných a bezpečných pracovních míst, k provádění aktivních politik zaměřených na potírání nerovnosti a chudoby a k prosazování veřejné kontroly bankovního odvětví a jeho decentralizaci. Do centra politik EU se musí vrátit občan a nikoliv hamižné banky!

Kdo pálí své vlastní zboží?

V jedné své písni zpívají Voskovec a Werich tento text: „Je to divný svět, divné věci/ když je pro lidi třeba/ pálit laciné žito v peci/ aby zdrazil chleba“.

Je zvláštní, že se mi text této písně z dob po velké ekonomické krizi a z časů před druhou světovou válkou vybavil ve 21. století, ale bohužel jsem k tomu měla dobrý důvod. Jedna módní značka se totiž rozhodla, že než aby některé svoje zboží zlevnila tak, aby se prodalo, radši ho spálila.

Ano, čtete správně. Módní značka Burberry zničila své oblečení a kosmetiku v hodnotě více než 28 milionů liber (cca 800 milionů korun). Svě neprodané zboží raději spálila, nežli aby ho dala za zlevněné ceny. Tím by se mohla totiž snížit jeho exkluzivita a produkty by si mohli zakoupit „nesprávní lidé“. Tedy ti, kteří nejsou z hlediska Burberry v té správné sociální skupině. Jinými slovy nechtěla firma připustit, aby oblečení pro vyšší vrstvu nosila, z jejich úhlu pohledu, lůza.

Firma Burberry tvrdí, že spolupracuje se specializovanými spalovnami, které dokáží využívat energii z procesu. Také dodala, že se snaží minimalizovat množství přebytečných zásob, které vyrábí, a hledá způsoby jak snížit a „zhodnotit“ odpad. Na faktu, že za posledních pět let zničila své vlastní zboží v hodnotě 2,5 miliardy korun, se nic nemění. Burberry se také brání tím, že pálením svého vlastního zboží chce zabránit tomu, že by se zboží mohlo dostat na takzvaný „sedý trh“ nebo na trh s padělanými výrobky. Nechť každý sám zváží, na kolik se mu tento argument zdá relevantní a fakticky správný.

Značka Burberry však není jediná, která ničí své produkty. Luxusní značky jako Jaeger -LeCoultre, Cartier, Chanel nebo Louis Vuitton také ničí či spalují své neprodané zboží. Dokonce i oděvní společnost H&M spaluje své neprodané zásoby, k čemuž dodává, že látka

byla použita místo uhlí. H&M se ale brání, že spaluje jen poškozené či nebezpečné zboží. Řešením může být oběhové hospodářství, tedy opětovné využití zboží, které současně využívají značky jako Zara nebo H&M. Snaží se přesvědčit své zákazníky, aby své staré nepoužívané oblečení odevzdali do jejich kamenných obchodů. Nabízejí pět liber slevu z dalšího nákupu v jejich obchodě, jestliže donesete obnošené oblečení. Oblečení může být jakékoliv značky a v jakémkoliv stavu. Látka je pak recyklována a použita znovu.

Ano, samozřejmě můžeme říct, že módní společnosti mohou spálit svůj vlastní majetek, ale také je pravdou, že textilní průmysl významně zatěžuje životní prostředí. Po ropném průmyslu dokonce zanechává textilní na životním prostředí nejvíce škod, což závažnost problému jenom podtrhuje. Nevím, jestli má vůbec cenu prezentovat těmto společností nějaké morální argumenty, ale prostý člověk, tedy ten, kdo podle nich nemá nosit jejich produkty, si je vědom, že spoustě lidem v těžké životní situaci by se oblečení hodilo více než skládce a spalovně. Jaký smysl dává silně zatížit životní prostředí kvůli něčemu, z čeho nechci, aby měla užitek široká veřejnost, a v konečném důsledku to radši spálím, než abych to daroval potřebným? Ať si každý opět odpoví sám.

Je sice nutno podotknout, že firma Burberry se nakonec podrobila tlaku ze strany veřejnosti a již ohlásila, že vlastní zboží ničit nebude. Jsem za to ráda, ale opravdu je nutné, aby byly tyto společnosti upozorňovány na to, že dělají kardinální blbost, když ji očividně dělají? Obávám se, že na místo peněz bychom těmto firmám měli předávat alespoň trochu zdravého rozumu, když jim touha po penězích zakalila mozek tak, že jsou schopny prodat i osud vlastní planety.

Návštěva Třebíče

Na Třebíčsku jsem navštívila jadernou elektrárnu Dukovany, kde jsme řešili především budoucnost koncepce české energetiky v souvislosti s novou evropskou legislativou, navštívili krásně zrekonstruovaný zámek v Dukovanech a den jsem zakončila besedou s občany.

Evropský parlament podpořil zákaz plastových výrobků na jedno použití

Všichni jistě víme, jaké to je, když jdeme na poklidnou procházku do přírody a kromě živočišných a rostlinných divů nacházíme všude plasty.

Jsem přesvědčena, že by nás podobné negativní zážitky měly inspirovat k tomu, abychom se zamysleli nad tím, v jakém stavu chceme zanechat náš svět příštím generacím.

Plastový odpad totiž bohužel zásadním způsobem zatěžuje životní prostředí. Jeho rozklad v přírodě totiž trvá déle než tisíc let. To vede k tomu, že se v přírodě hromadí miliony tun odpadu a není tedy možné se hnout bez toho, aby člověk na nějaký volně pohozený plast nenarazil. Kromě očividné nutnosti přírodu očišťovat a recyklovat tak stojíme i před výzvou, jak naši závislost na plastech omezit.

Například snížení spotřeby jednorázového plastového nádobí tak musí být pouhým začátkem, a nikoliv spásnou mantrou. Hordy plastů v oceánech a lesích již není možné krmit dalším odpadem.

Zásadně nesouhlasím s tím, aby česká vláda prodala státního nákladního dopravce ČD Cargo. Český stát již přišel za dob divoké privatizace o hodně strategických podniků a je třeba si uvědomit, že devadesátky dávno skončily. Stát má zajišťovat dopravu a měl by si všimnout, že i kvůli tomu platíme daně.

Kateřina Konečná, europoslankyně za KSČM

V EU si z Česka střílí, to co se u nás děje nechápou, míní Konečná

Rozhovor pro EuroZprávy.cz, 8. 10. 2018

V roce 2002 byla Kateřina Konečná nejmladším členem poslanecké sněmovny, na jaře letošního roku se odvážila postavit i proti svému předsedovi Vojtěchu Filipovi na volebním sjezdu KSČM v Nymburku. Už se jí nikdo nesměje, jako tomu bylo na začátku. Mezi starou gardou, která vidí budoucnost v obhajobě sporných tradic, neváhá často kritizovat vedení, že ulpělo v rutinérství a formalismu. Může představovat Konečná začátek obnovy pro komunisty nové éry? V rozhovoru pro EuroZprávy.cz se věnuje svým vizím zejména v Evropě.

Paní poslankyně, v zákulisí Evropského parlamentu i jinde se již nyní vedou trachtace kolem budoucího obsazení šéfa Evropské komise? Zaznamenala jste nějaké pohyby?

Popravdě řečeno tomu nevěnuji přílišnou pozornost. Přijde mi trapné, když se porcuje medvěd, který není chycen. Volby tady nejsou od toho, aby potvrdily politické čachry mocných, ale aby lid mohl vyjádřit svoji vůli. Myslím, že již bylo oznámeno, že frakce lidoveckých stran (z ČR KDU-ČSL a TOP 09) bude na předsedu Evropské komise podporovat současného předsedu frakce, Manfreda Webera. Prý se i Angela Merkelová nechala slyšet, že je nejvyšší čas, aby v čele Evropské komise stál Němec

Koho byste jako komunistka podpořila? Objevil se již nějaký adept?

My nejdříve necháme promluvit lidi. To oni musí rozdat karty a nikoliv my někde za zavřenými dveřmi. Já osobně si mohu pouze tak zaspekulovat, jak by se do této pozice hodil například takový Janis Varufakis.

Stojíte na čele budoucí kandidátky KSČM do evropských voleb. Co jsou vaše hlavní priority? S čím byste chtěla oslovit voliče?

V prvé řadě se domnívám, že po pěti letech, kdy jsme řešili dozvuky finanční a dluhové krize, ukrajinskou krizi, uprchlickou krizi a podobně, je nejvyšší čas na pozitivní vizi života v Evropě. EU až příliš ignoruje sociální otázky a občan s jeho problémy se ztrácí ze zřetele ve chvíli, kdy

se zraky EU dívají do Sýrie, Libye, Turecka ze strachu před další migrační vlnou. Jsem přesvědčena, že je nutné provést zásadní politický posun směrem k politikám, jež vytvářejí udržitelný hospodářský růst a plnou zaměstnanost a zaměřují se na boj s chudobou, sociálním vyloučením a příjmovou nerovností ve všech členských státech a mezi nimi. Domnívám se, že se s těmi všemi krizemi projevila nutnost takové Evropy, v níž budou žít sobě rovni, která dosáhne sociálního pokroku a míru a která musí být budována na souhlasu a účasti obyvatel a občanů a také na rovných právech mezi členskými státy.

Chtěla bych vyzvat k ukončení úsporných politik EU, a to mimo jiné i zrušením rozpočtového paktu. Namísto toho vyzývám k veřejnému investování do reálného hospodářství, které se zaměřuje na vytváření důstojných a bezpečných pracovních míst, k provádění aktivních politik zaměřených na potírání nerovnosti a chudoby a k prosazování veřejné kontroly bankovního odvětví a jeho decentralizaci. Do centra politik EU se musí vrátit občan a musí mít i možnost podílet se na rozhodování.

Jak se vás dotýkají otázky naší zahraniční politiky? Je v Bruselu a ve Štrasburku vůbec nějak pocítována?

Občas se mě někdo zeptá, kdo je českým ministrem zahraničí, ale to byly v té době samozřejmě zlomyslné vtipy. Jinak se česká zahraniční politika, pokud vím, nikde neřeší. Otázkou ovšem bude, co se stane, pokud se české velvyslanectví v Izraeli přesune do Jeruzaléma.

EU prosazuje dvoustátní řešení a ambasády v Jeruzalémě tomu rozhodně nepomáhají. V tomto případě tedy předpokládám, že by se česká zahraniční politika řešila. Ovšem je nutné zdůraznit, že rozhodnutí české diplomacie nezavřít ambasádu v Sýrii je stále vnímáno velmi pozitivně a česká diplomacie se těší v EU značné úctě.

Domnívám se, že když se bavíme o české zahraniční politice, tak se příliš koncentrujeme na osobu ministra, ale nikoliv na ty skutečné odborníky-diplomaty, kterým by se mělo často tleskat.

Je Česká republika srozumitelná v zahraničí? Nemluvíme třemi ústy: prezident, premiér, ministr?

No určitě by šlo tento systém zefektivnit, ale na druhou stranu se domnívám, že si naši nejbližší partneři na toto české specifikum zvykli a nedělá jim vrásky. Asi každý ví, že prim má v těchto otázkách vláda, a to, že se občas ne zcela shodne premiér s ministrem zahraničí, je zcela normální, ale musí se to rychle vyřešit. Pravdou ovšem je, že situace, kdy ani vlastně partneři neví, kdo ministrem zahraničí je, není úplně racionálně vysvětlitelná a jistě nebude pochopena.

Čemu jste se naposledy nejvíce zasmála? Co vás nejvíce rozesmutnilo?

Mám to obrovské štěstí, že mě můj syn rozesmává neustále. Popravdě mě rozesmutnilo zemětřesení a následné tsunami v Indonésii. Kvůli palmovému oleji se o události v zemi velmi zajímám a ze záběrů plných destrukce mi šel mráz po zádech. Víím, že v těchto věcech neexistuje spravedlnost, ale přijde mi, že tyto katastrofy postihují primárně země, které už tak nejsou ekonomicky ve zcela nejlepší situaci. Doufám, že se z toho Indonésie brzy dostane, a je mi líto těch značných lidských ztrát.

Lipno nad Vltavou

V Lipně nad Vltavou se v říjnu sešli mladí členové KSČM a sympatizanti, aby společně strávili víkend, kde debatovali s vedením KSČM. Jsem ráda, že jsem je v Lipně mohla přivítat a diskutovat s nimi o evropské politice.

Starý Plzenec

V Plzeňském kraji jsem na poslaneckém dni byla poprvé a určitě se sem ráda vrátím. Na začátku dne jsem se setkala s vedením Starého Plzněce a s ním navštívila společnost PRONAP (Produkce nábytkových polotovarů), kterou vlastní město – skvělý model. Na závěr dne jsem se setkala s vedením města Domažlice.

Strakonice

Další premiéra pro mě. Poprvé jsem zavítala do Strakonice a byla jsem velmi překvapena. Krásné centrum města, milý starosta a především pro mě jedna z nejhezčích nemocnic v ČR. Děkuji panu řediteli MUDr. Fialovi za možnost prohlídky i debaty s řadou podniků pro mou práci. Návštěvu jsem tradičně zakončila besedou s občany nejen o evropských tématech.

Vojtěch Filip v Bruselu

Předseda KSČM Vojtěch Filip přijel do Bruselu na sraz všech předsedů stran, které jsou součástí politické frakce GUE /NGL. Zdůraznil, že KSČM nikdy nebude podporovat nelegální migraci a chce tento problém řešit v zemích, kde vzniká. Levicové strany se musí vrátit ke svým kořenům a nekompromisně bojovat primárně za zájmy většiny pracujících.

Dost bylo plastu!!

V Brně proběhla v Tržnici na Zelňáku konference zabývající se tematikou plastů. Uvedu za všechny jen jedno číslo – 725 milionů. Přesně tolik plastových kelímků se denně v zemích EU použije. V rámci snahy o přístup „ecofriendly“ vzniká celá řada pseudoekologických obalů, které jsou jen marketingovým tahem, takže myslíte na to, že nejlepší je ten odpad, který nevznikne. Plasty zatím nemůžeme ze života úplně vytěsnit, ale můžeme eliminovat jejich další výrobu, podpořit jejich recyklaci a tím pomoci naší planetě. To už je na každém z nás. Moc děkuji organizátorům za pozvání mezi hlavní panelisty a věřím, že nejen Evropa, ale i Asie, USA a Afrika začnou vnímat znečištění planety jako problém. A největší dík patří vám, občanům ČR, že jste z naší země udělali jeden z nejlépe třídících států v Evropě.

Ticho o občanské válce a utrpení v Jemenu

Ve srovnání s jinými konflikty na Blízkém východě se o občanské válce v Jemenu dozvídáme jen zřídka.

Případné zprávy o situaci v Jemenu jsou navíc mimo hlavní zpravodajský proud. Navzdory tomu, že je tento konflikt pro obyvatele Jemenu bez nadsázky hrozivý. Podle vyjádření OSN jsou celé dvě třetiny, z asi 28 milionů obyvatel, v tísní a potřebují humanitární pomoc. Tento tristní stav je následkem probíhající občanské války a vede k největší humanitární krizi ve světě.

Současná občanská válka v Jemenu se rozpoutala na vlně arabského jara. Země trpěla vysokou nezaměstnaností, chudobou a nespokojeností s vládoucí rodinou Sálíhů. Jemen byl ve světle tamních událostí připravený na změnu poměrů.

Probíhající konflikt se rozhořel v září 2014. Šiitští povstalci, tak zvaní Hútiovci (podle Husajna Badra ad-Dína al-Húti, který vedl povstání v roce 2004), obsadili roku 2014 město Sanaa. Od té doby situace eskaluje. V minulém roce, po zavraždění bývalého prezidenta Sáliha, došlo k dalšímu prohloubení bojů.

Vládnoucí režim krutě bojující proti povstalcům je nejvíce podporován Saudskou Arábií, která stojí v čele intervenčních vojsk. Mezi podporovatele režimu patří dále Egypt, Kuvajt, Spojené Arabské Emiráty a další státy z oblasti Blízkého východu a severní Afriky. Na straně rebelujících šiitských Hútiovců stojí nejen šiitský Írán, ale třeba i Katar. Katar původně v konfliktu podporoval Saudskou Arábií. Po začátku embarga a blokády od Saudské Arábie a dalších států, které se angažují i v konfliktu v Jemenu, začal Katar podporovat šiitské vzbouřence.

Saudská Arábie nakupuje v USA zbraně a do USA posílá ropu. Je neomluvitelné, že koalice cizích vojsk pod vedením Saudské Arábie zasahuje v Jemenu i proti civilním cílům. Páchá válečné zločiny za dohlížení a podpory od západních zemí. USA, Francie i Spojené království poskytují zbraně a podporu pro Saudskou Arábií při útocích na šiitské síly v Jemenu. Podle některých zdrojů v Jemenu operují i žoldněři z USA.

Prázdná hesla zneužitá USA pro vojenské vměšování do Sýrie, a jiných zemí regionu, se pro situaci Jemenu nepoužívají. Není slyšet o nutnosti podpory „utlačované“ skupiny obyvatel. Tato laciná hesla totiž platí jen někde. Jak velký je to kontrast ve srovnání se situací v Sýrii? Tímto konfliktem se nemají lidé ze západu trápit. Petrodolary se těží výhradně jinde a geopolitický vliv v oblasti Jemenu není pro státy NATO klíčový.

„Pomocné ruky“ západu se oběti v Jemenu nedočkají. Pohledy západních zemí se stáčí

bokem a humanitární krizi ignorují. Spravedlnost není měřítkem. Nerozhoduje, co a jak se v dané zemi děje. Rozhoduje, kdo je spojencem USA a kdo ne.

Na celém konfliktu je nejhorší dopad na civilní obyvatelstvo. Lidé včetně dětí trpí a umírají hladomorem. Ten zasáhl rozsáhlé oblasti po blokádě přístavů a zásobovacích cest. Tato blokáda byla vojenským rozhodnutím s cílem donutit vzbouřence ke kapitulaci. Následkem přerušení zásobování je až 400 000 dětí v ohrožení akutní podvýživou. Miliony Jemenců musely opustit své domovy. Oběti civilního obyvatelstva jsou velké. Podle dostupných zdrojů se jedná až o 40 tisíc obětí války. Z toho tři čtvrtiny civilních obětí padlo po útocích koalice států vedené sunitskou Saudskou Arábií.

Saudská Arábie, jako čtvrtá země v pořadí ve výdajích na armádní rozpočet a jedna z nejbohatších zemí, vede konflikt proti povstalcům v jedné z nejchudších zemí světa. Jedná se o velmi nerovný boj, který trvá už mnoho let. V této válce se Saudská Arábie neštítí cíleně útočit na civilní cíle, chladnokrevně nechává vyhladovět obyvatelstvo a oběti přibývá. Jemen a jeho obyvatelé trpí.

Tyto praktiky provádí monarchie, kde se likvidují nepohodlní novináři. Autokratický režim Saudské Arábie je podle organizace reportérů bez hranic mezi nejhoršími zeměmi v indexu novinářské svobody. Poslední oběti útlaku byl nepohodlný novinář Jamal Khashoggi. Ten byl podle zdrojů z Turecka usmrcen a rozřezán poté, co vstoupil v Turecku do ambasády Saudské Arábie.

I když tento akt na ambasádě Saudské Arábie způsobil napětí i mezi západními spojenci, krom vyjádření pro média se nic hmatatelného nestalo. USA, Francie i Spojené království jsou stále spojenci Saudské Arábie. Diplomatically zasahují jen tam, kde je to zrovna výhodné při vytváření představy mocného nepřítele, který ospravedlňuje zbrojení.

Na tomto konfliktu je vidět selektivní práce s informacemi sdělovacích prostředků. Občanská válka v Jemenu nedostává ve srovnání například s konfliktem v Sýrii v médiích prostor.

Navzdory tomu, že situace je pro tamní obyvatele v mnohém závažnější. Proč tento konflikt nedostává prostor ve sdělovacích prostředcích? Proč se mnohé státy NATO domnívají, že mezinárodní právo má sloužit pouze a jedině k osočování těch „druhých“? Jak státy EU mohou prodávat Saudské Arábií zbraně a zároveň na svém štítu nosit obhajobu lidských práv a obranu míru? Přišel čas si vybrat – buď krvavé peníze, nebo rozvoj míru a mezinárodního práva.

Chceme diplomacii všech azimutů

Rozhovor pro Haló noviny, 24. října 2018

Máme nového ministra zahraničí, sociálního demokrata Tomáše Petříčka. Co od něho čekat?

Nemám věšteckou kouli. Nikdo dnes názory pana Petříčka nezná. Jediné, co víme, že dělal asistenta Miroslavu Pochemu, a snad tedy alespoň zná bruselské struktury. Pevně věřím, že se jim bude umět postavit. Že nebude jen hledat symbiózu s Bruselem, ale bude hájit české zájmy. Jinak ovšem nikdo netuší, s čím může přijít.

Jak by měla vypadat sebevědomá zahraniční politika ČR?

Měla by to být politika všech azimutů. KSČM dlouhodobě nesouhlasí s tím, že se zoufale upínáme pouze k transatlantické vazbě a Evropské unii. Vícerozměrnou zahraniční politiku potřebujeme i z důvodů ekonomických a obchodních – velmi naléhavě potřebujeme diverzifikovat náš export. Je varovné, do jaké závislosti vůči některým státům Evropské unie jsme se dostali.

Zejména vůči Německu.

Ano, samozřejmě. Tím neříkám nic protiněmeckého. Německo je stát sousední, velký, rozvinutý, je to hlavní

odbytiště našeho vývozu a musí to být tudíž náš partner, kterého nemůžeme pomíjet, o tom není pochyb. Ale ve chvíli, když by ekonomika západní Evropy a zvláště Německa zakolísala, dostali bychom se do obrovského propadu, aniž bychom jeho příčiny mohli nějak ovlivnit. Nemůžeme čekat, až se to stane. Musíme už dnes hledat nové trhy, nová odbytiště. Což se nám nemůže podařit, pokud si budeme v mezinárodních vztazích vytvářet nepřátele. Musíme umět být partnery. Pro Čínu, země Latinské Ameriky, asijské státy. Potřebujeme mít zahraniční politiku široce rozkročenou. Je to důležité i z hlediska naší bezpečnosti. Nedávno jsme si připomněli výročí mnichovské zrady. Tehdy se přece, mimo jiné, ukázalo, že jednostranná zahraniční politika je riziková. Že nelze vše sázet na jednu kartu, na jednoho spojence.

Jednala byste i s Ruskem?

Rusko by mělo být významným partnerem české zahraniční politiky. Je to evropský stát a Evropská unie dělá chybu, když místo toho, aby s Ruskem vedla dialog, tak ho sankcionuje. Sankce nikdy nic nevyřešily a nevedly k ničemu dobrému. Žádného politika k ničemu nikdy nepřiměly, jediným jejich výsledkem byl negativní dopad na obyčejné lidi – nejen ve státech, vůči kterým sankce byly vedeny, ale i ve státech, ze kterých byly vedeny.

Vztahy se ale zdají být zablokované. Aspoň podle mediálních vyjádření, z EU i Ruska.

V uplynulých letech létala mezi Ruskem a západními státy silná slova. Kdybychom je brali všechna zcela vážně, tak už jsme ve válce. Mezinárodní politika funguje tak, že má svůj povrch, občas trochu hrubší, a pak se vedou konkrétní diplomatická jednání, která nebývají zdaleka tak dramatická jako výroky do médií. Proto je tak důležité, aby spolu politici a diplomaté hovořili. Aby vztahy úplně nezamrzly a nezůstalo jen u siláckých mediálních výkřiků. Proto si také cením té tolik diskutované aktivity předsedy

Sněmovny Radka Vondráčka, který se postavil do čela sněmovní delegace do Ruska. A velmi mě překvapuje reakce Pirátů na tuto Vondráčkovu iniciativu a na to, že se setkal s politiky ze „sankčního seznamu“. V Evropském parlamentu pirátské hnutí vystupuje v přesně opačném duchu. Evropští Piráti kritizují, že vůbec existuje nějaká sankční listina, že se kvůli ní nemají šanci scházet zástupci parlamentů. V europarlamentu je delegace pro vztahy s Ruskem, a ta se nemá vlastně s kým potkat. Nemohou nikoho pozvat, protože všechny důležité osoby jsou na sankčním seznamu. A to je špatně. To vede právě k onomu zamrzení. Takto se Rusko nikdy nemůže stát naším partnerem a nemůžeme tudíž nastolit mírovou bezpečnostní situaci na našem kontinentu. Bez Ruska to nepůjde. Dělat si z něho nepřítele je obrovská chyba. A EU ji dělá. Do Ruska dnes jezdí bez potíží představitelé států, jako je Izrael nebo Turecko. A vedou dialog. Evropská unie toho schopna není, ztrácí tím v mezinárodní politice body a je z ní vyšachována. Tato chyba ji bude stát velmi mnoho.

V poslední době se hodně mluví o Saúdské Arábii. Co soudíte o této zemi? Snad každý ví, že Saúdská Arábie je velmi nedemokratická země, která se podílí na financování terorismu po celém světě, zabíjí novináře mimo své území a její působení v Jemenu vede k humanitární katastrofě. Přesto ji prodáváme české zbraně a nevyhostili jsme ani jednoho jejich diplomata. Co stojí za tímto dvojím metrem? Je to jednoduché: Saúdskou Arábií podporují Spojené státy.

Celý článek naleznete na mém webu:

www.konecna.cz

SLEDUJTE MNE NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

www.konecna.cz

facebook: Kateřina Konečná

twitter: konecna_k

instagram: katerina_konecna

European United Left • Nordic Green Left
EUROPEAN PARLIAMENTARY GROUP
GUE/NGL
www.guengl.eu